

РЕШЕНИЕ

№ 7372

гр. София, 28.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 14.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **9283** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.268 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба на ЕТ“Калоян Стамболийски“ ЕИК [ЕГН] със седалище и адрес на управление [населено място] срещу РЕШЕНИЕ №ПИ-271 от 15.08.2023г. на Директора на ТД на НАП, с което е оставена без уважение жалбата на ЕТ вх.№1434-00-56 от 04.08.2023г. срещу ПОСТАНОВЛЕНИЕ за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ изх.№С230022-022-0052244/27.07.2023г., издадено от В. Г. главен публичен изпълнител в частта, с която е наложен запор върху банковите сметки на лицето и запор върху вземането от третото задължено лице-работодател „Софстрой“ ЕООД.

По изложените в жалбата съображения –се моли решението, ведно с постановлението в оспорената част, да се отменят. Сочи се, че задължението от 390 273,71лв. по решението за финансова корекция /оспорено/ е напълно обезпечено с наложените други и необжалвани обезпечителни мерки – възбрани на 2-те къщи за гости. Твърди се, че данъчната им оценка, която е стара – за обща стойност от 17 000лв. не е актуална. Представя се данъчен амортизационен план, видно от който всяка една от тях е на стойност 338 877,22лв.. Отделно има позоваване на решение на СЕС от 07.04.2022г. по съединени дела С-447/20 и С-448/20г., видно от което чл.3, §.2 от Регламент №2988/95 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, съгласно която установения срок за изпълнение започва да тече от приемането на решение, с което се разпорежда възстановяването на неправомерно получените суми, тъй като този срок трябва да тече от деня, в който решението стане окончателно

т.е. от деня, в който текат срокове за обжалване или са изчерпани способите за защита. С оглед изложеното се прави довода, че се касае за идентичен казус, при който се обезпечават и събират вземания въз основа на невлязъл в сила акт. Във връзка с изложеното – се моли да се приеме, че издадения ИЛ и започването на изпълнително производство е мярка, която нарушава правото на общността и като такава е незаконосъобразна, а съответната обезпечителна мярка няма годно основание. С оглед посочените основания – се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателят поддържа жалбата си чрез адв.Д.. Допълва се, че ответникът се е позовал на несъществуваща данъчна оценка, съответно по делото има застрахователна стойност и балансова стойност за всяка една от къщите, които обезпечават вземането. Претендира разности.

Ответната страна чрез юрк.П. оспорва същата и моли да се отхвърли.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ САНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ, НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата от 18.09.2023г. по отношение на връчване от 11.09.23г. /л.55/ е в срок, от адресат на акта с правен интерес, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ. По съществото ѝ съдът я намира за основателна, за да достигне до тези изводи, съставът съобрази следното:

С постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ изх.№С230022-022-0052244/27.07.2023г., издадено от В. Г. главен публичен изпълнител е наложен заповед върху банковите сметки на ЕТ „Калоян Стамболийски“ и заповед върху вземането от третото задължено лице-работодател „Софстрой“ ЕООД, както и възбрани върху недвижими имоти – 2 къщи за гости –къща №1 с РЗП 244,06кв.м., в [населено място], общ.И. с данъчна оценка 8635,70лв. и къща №2 на същото място идентична по квадратура със същата данъчна оценка.

В частта за наложените заповеди ПНОМ е оспорено пред директора на ТД на НАП, като със жалбата от 04.08.23г. е била приложена балансова стойност на активите л.60 за 338 877,22лв. всяка, както и застраховки на имотите на л.64, видно от които стойността им е по 430 000лв. всяка.

С обжалваното решение №ПИ-271 от 15.08.23г. директорът на ТД на НАП е отхвърлил жалбата. Посочил е, че създадените въз основа на годно изпълнително основание задължения подлежат на изпълнение, за което е образувано изпълнителното производство. Целта на обезпечителното производство в рамките на изпълнителното е да гарантира изпълнението на публичните задължения като публичният изпълнител извършва преценка дали в действителност ще бъде затруднено събирането на задължението. В тази връзка, след като е била отправена покана за доброволно изпълнение ПИ е преценил, че вземането не е платено, поради което е и констатирано, че събирането на същото ще бъде затруднено. Във връзка с несъразмерността на обезпеченията, ответникът е приел, че с жалбата няма доказателства относно балансовата стойност на активите. Сочил се, че при предходно образувано дело от 2021г. е изисквана данъчна оценка и е приложена такава, видно от която за двата имота същата е 17 271,40лв.. Предвид изтичането на валидността им, са изискани нови от [община], но не са получени. Относно това, че субекта ,че е затруднен, е посочено, че а основание чл.229 от ДОПК лицето е можело да иска от ПИ да му се разреши да се разпорежда с част от средствата по банковата си сметка. С оглед изложеното е отхвърлена жалбата.

СЪДЪТ НАМИРА следното:

Оспорените актове са издадени от надлежни органи при образувано изпълнително производство въз основа на годно изпълнително основание. Настоящият спор е ограничен до това за изложените констатации. Възраженията, че решение №23/311/01050/3/01/04/02 от 17.05.23г. за налагане на финансова корекция –не е годно изпълнително основание – са неправилни. Не е спорно, че има решение на СЕС от 07.04.2022г. по съединени дела С-447/20 и С-448/20г., видно от което чл.3, §.2 от Регламент №2988/95 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, съгласно която установеният срок за изпълнение започва да тече от приемането на решение, с което се разпорежда възстановяването на неправомерно получените суми, тъй като този срок трябва да тече от деня, в който решението стане окончателно т.е. от деня, в който тека срокове за обжалване или са изчерпани способите за защита. Съставът констатира, че посоченият чл.3, §.2 от Регламент 2988/95 касае срока за изпълнение на решението, налагащо санкцията и той е 3-годишен като започва да тече от момента, в който решението стане окончателно. Следователно това не означава, че решението не подлежи на предварително и оттук на принудително изпълнение. С посоченото тълкувателно решение на СЕС не се забранява образуването на изпълнително производство на основание решението за налагане на финансова санкция. Това съдебно решение има отношение към чл.3, §.2 от Регламент 2988/95, която разпоредба регламентира срока за това, че решението за финансов корекция може да се изпълнява и този срок е 3 годишен т.е. касае се за давностен срок за изпълнението на решението. Ако се приеме, че тече не от влизане в сила на решението, а от издаването му, ощетен ще е бюджета, а процесният регламент е именно в защита на финансовите интереси на ЕС. С тази цел е постановено и посоченото решение за яснота, тъй като ако се въведе национална норма изместваща по-рано този срок като начало, то това би довело и до по-ранното му изтичане и съответно до несъбиране на дължимите средства, преди тяхното основание да е станало окончателно.

По съществото на спора: с жалбата до ответника е представен данъчен амортизационен план за 2022г., видно от който стойността на всяка една от къщите е 338 877,22лв.. Представена е таблица за одобрени разходи по проект за изграждането на тези 2 къщи за гости за селски туризъм, видно от които план едно от одобрените междинни плащания по договора от 2015г. с „Арх.дизайн студио“ЕООД е 392 398,46лв.. Видно от представената застрахователна полица №8501335023160834 от 03.08.23г. застраховаелната стойност на една от къщите е 430 000лв.. За стойността на къщите се извеждат и данни от решението за налагане на финансова санкция на л.70, че за проекта за изграждането на 2 къщи за гости и 1 лятна кухня са отпуснати 390 273,94лв.. Процесната данъчна оценка от [община] е на л.84 и същата е от 24.06.2021г.. В действителност тя касае 2 жилищни имота от 324,43кв.м., за които данъчната оценка е определена на 17 271,40лв. общо. Следователно има данни за различна данъчна оценка от балансовата стойност, както и разминаване в квадратурата, тъй като къщите за гости са по 214кв.м. или РЗП 488,12 всяка, видно от удостоверението за въвеждане в експлоатация от 2015г на л.87. При тези обстоятелства –ответникът е следвало да установи спорните факти и да приложи нормата на чл.195 от ДОПК. Същата регламентира последователността при обезпечаването. Така - обезпеченията се извършват по балансовата стойност на активите, а когато такава няма - в следната последователност: 1. по данъчната оценка; 2. по застрахователната стойност; 3. по придобивната стойност на вещи - собственост

на физически лица. Нормата на [чл. 195, ал. 7 ДОПК](#) изрично сочи, че обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на ал. 5. Следователно, за да не се допусне свръхобезпечаване и непропорционално засягане на правната сфера на лицата, в несъответствие с посочената в закона легитимна цел на обезпечителните мерки, ДОПК е предвидил начин и ред за оценяване на обезпечените активи.

Водещият критерий в тази връзка е балансовата стойност на активите и тя е цената на придобиване на актива без амортизациите. Тази балансова стойност се установява от жалбоподателя въз основа на счетоводните му записвания. Конкретно същият е представил още с жалбата си срещу ПНОМ данъчен амортизационен план, който изобщо не е бил обсъждан от ответника, вкл. и защо е се приема за балансова стойност. От друга страна след като е счетено, че няма балансова стойност, е следвало да се пристъпи към данъчната оценка само, ако има актуална такава, а ответникът е маркирал, че е изискал нова, а не е получил такава. При тези данни –без наличието на актуална данъчна оценка, ответникът е следвало да се пристъпи към застрахователната стойност, ако отново е счел, че липсват данни за балансовата стойност.

От представената в балансова стойност на активите за 2022г. за всяка една от същите е видно, че стойността им е 338 877,22лв., доколкото има вписани възбрани и върху двете сгради, то ПНОМ в обжалваната част за наложените запори, потвърдени с решението на ответника е незаконосъобразно.

От друга страна – присъства само извод в ПНОМ, без съответните фактически констатации от къде следва извода, че събиране на вземането ще се затрудни. В решението на ответника е посочено, че ще се затрудни, защото не е платено задължението. Съдът обаче не приема подобен аргумент, защото неплащането на задължението, основаващо се на невлязло в сила изпълнително основание, с допуснато предварително изпълнение, не може да се тълкува като затруднение по събирането му. Следва отделно и в ПНОМ –ПИ да се мотивира защо приема налагането на една мярка пред друга. При конкретната хипотеза, доколкото се установи, че вземането като размер е обезпечено с наложените възбрани, то оспорените запори са незаконосъобразни, тъй като водят до свръхобезпечаване на задължението.

Следователно – жалбата е основателна, решението, ведно с ПНОМ в обжалваната част трябва да се отменят.

С оглед изложеното изхода от спора на жалбоподателя се държат разноските, които са поискани и направени- в общ размер от 50лв.дт.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

По жалба на ЕТ“Калоян Стамболийски“ ЕИК [ЕГН] със седалище и адрес на управление [населено място]

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №ПИ-271 от 15.08.2023г. на Директора на ТД на НАП, с което е оставена без уважение жалбата на ЕТ вх.№1434-00-56 от 04.08.2023г., както и ОТМЕНЯ ПОСТАНОВЛЕНИЕ за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ изх.№С230022-022-0052244/27.07.2023г., издадено от В. Г. главен публичен изпълнител В ЧАСТТА МУ по т.2, с която са наложени запори върху банковите сметки на длъжника и запор върху вземането от третото задължено лице-работодател „Софстрой“ ЕООД.

ОСЪЖДА НАП да заплати на ЕТ“Калоян Стамболийски“ ЕИК [ЕГН] -сумата от 50лв. разноси по делото.

Решението е окончателно.

Съдия: